

عنوان مقاله:

اثربخشی از ادبیات دعایی قرآن کریم (بررسی موردپژوهانه: مناجات نامه خواجه عبدالله انصاری)

محل انتشار:

فصلنامه کارنامه متون ادبی دوره عراقی، دوره 1، شماره 2 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

کامران سلیمانی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات عربی، دانشگاه شهید چمران اهواز

جهانگیر امیری - دانشیار زبان و ادبیات عربی، دانشگاه رازی کرمانشاه

اصغر حسینی - کارشناسی ارشد دانشگاه تربیت معلم تهران

شهریار همتی - دانشیار زبان و ادبیات عربی، دانشگاه رازی کرمانشاه

خلاصه مقاله:

بخش مهمی از ادبیات قرآن کریم را، ادبیات دعایی تشکیل داده که از دیرباز بر آثار ادبی ادیبان و نویسندگان مسلمان و حتی غیر مسلمان تأثیری شگرف بر جای نهاده است. در همین راستا عارف و ادیب نامدار قرن پنجم ه.ق. خواجه عبداله انصاری در اثر سترگ و ویش مناجات نامه به شدت از سبک و شیوه دعایی قرآن کریم الگو برداری نموده است، به طوریکه تأثیر دعاهاى ناب و روح بخش قرآن کریم در جای این کتاب گران سنگ به چشم می خورد. این پژوهش بر آن است تا با کنکاش در ساختار و مضامین دعاهاى قرآن کریم، تأثیر این کتاب آسمانی را بر عارف نامور هرات خواجه عبداله انصاری به اثبات رساند. وی در کتاب ارزشمند خود مناجات نامه به گونه ای از ادعیه شکوه مند و انسان ساز قرآن کریم تأثیر پذیرفته که می توان گفت سخنانش بازتابی از سبک و سیاق آیات روشنی بخش قرآن مجید است. از جمله یافته های این پژوهش این است که پیر و عارف هرات خواجه عبدالله ادبیات دعایی خود را از دعاهاى اثر بخش قرآن کریم که بیشتر از زبان پیامبران بیان گردیده، الهام گرفته است. تا آنجا که شکل و محتوای دعاهاى خواجه عبدالله ادعیه بلند قرآن کریم را در اذهان خوانندگان تداعی می کند. این مقاله با شیوه توصیفی- تحلیلی انجام گرفته و محور آن قرآن کریم و مناجات نامه خواجه عبدالله انصاری است.

کلمات کلیدی:

خواجه عبدالله انصاری، مناجات نامه، دعا، قرآن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/834917>

